

ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ
ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ 5

ΑΝΑ ΗΥΑΝΓ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΜΠΙΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΕΙΡΑΣ TWISTED

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

ΚΛΕΙΔΑΡΙΣΜΟΣ

*Αφιερωμένο σε όλες τις αναγνώστριες που προτιμούν
τους άνδρες στα μυθιστορήματα λιγάκι τζαζεμένους.*

Playlist

“Moth To A Flame” | Swedish House Mafia ft. The Weeknd
“Battle Scars” | Lupe Fiasco ft. Guy Sebastian
“Fashion” | Sandra Resendes
“You Right” | Doja Cat ft. The Weeknd
“Young and Beautiful” | Lana Del Rey
“Tearin’ Up My Heart” | *NSYNC
“Baby” (Acoustic) | Clean Bandit ft. Marina and Luis Fonsi
“Obsessed” | Zandros ft. Limi
“Who Do You Want” | Ex Habit
“I’m Yours” | Isabel LaRosa
“Lose Control” | Teddy Swims
“Believer” | Imagine Dragons
“Undiscovered” | Laura Welsh
“I Got You” | Bebe Rexha
“Way Down We Go” | Kaleo
“Let the World Burn” | Chris Grey

Προειδοποίηση σε χειριστή

Αυτό το μυθιστόρημα περιλαμβάνει τολμηρό λεξιλόγιο, ερωτικές σκηνές, σκληρές περιγραφές σωματικής βίας, σκηνές σεξουαλικής παρενόχλησης, και θίγει θέματα που ίσως θεωρηθούν ευαίσθητα από κάποιους αναγνώστες.

Για περισσότερες λεπτομέρειες (στα αγγλικά), σκανάρετε το παρακάτω:

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ανιάτα

«ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ. ΟΙ ΜΙΣΟΙ ΕΔΩ ΜΕΣΑ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΟΥΝ και οι άλλοι μισοί να κάνουν σχέση μαζί σου». Ο αρραβωνιαστικός μου με φίλησε στο μάγουλο. «Αυτό κι αν είναι επίτευγμα».

«Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ να περηφανεύομαι για κάτι τέτοιο» είπα μέσα από τα δόντια μου συνεχίζοντας να χαμογελάω. Όλοι μάς κοιτούσαν. «Ιδίως το δεύτερο».

«Όταν η λίστα καλεσμένων αποτελεί κατάλογο με την ελίτ του χώρου της μόδας, τότε ναι» είπε. «Είναι ταλέντο να εμπνέεις ζήλια σε αυτό το πλήθος. Αποδέξου το, ΜΟΧΟ».

Γέλασα ξεφυσώντας. «Είσαι πιο περήφανος γι' αυτόν τον τίτλο από ό,τι εγώ».

ΜΟΧΟ ήταν συντόμευση για το «Μοντέλο της Χρονιάς». Είχαν περάσει οκτώ μήνες από τότε που είχα κερδίσει τον τίτλο και ο Τζόρνταν το ανέφερε με κάθε ευκαιρία.

«Τι να πω; Αποδεικνύει ότι έχω καλό κριτήριο». Μου έκλεισε το μάτι. «Θυμάμαι όταν ο Χανκ είπε σε όλους ότι βρήκε το “πρόσωπο του αιώνα” σε ένα τυχαίο πάρτι του πανεπιστημίου στην Ουάσινγκτον. Κοίτα πού είσαι τώρα».

Η αναφορά στον ατζέντη μου με έκανε να συνοφρυωθώ αλλά συγκρατήθηκα. «Δεν ξέρω αν είμαι το πρόσωπο του αιώνα, αλλά αυτό το πάρτι είναι πολύ καλύτερο από το σπίτι της αδελφότητας, που μύριζε ιδρωτίλα».

Ήπια μια γουλιά σαμπάνια και έριξα μια ματιά στον κήπο. Φιλοξενούσαμε ένα κοκτέιλ πάρτι στο τέλος του καλοκαιριού για την Jacob Ford και το εμβληματικό πολυτελές πολυκατάστημα που ο παππούς του Τζόρνταν είχε ιδρύσει πριν από πενήντα χρόνια. Ο Τζόρνταν μού έδωσε τη μεγάλη ευκαιρία μου στο μόντελινγκ όταν με επέλεξε να γίνω η πρέσβειρα του καταστήματος πριν από τέσσερα χρόνια. Το μέγεθος και η επιτυχία αυτής της καμπάνιας είχαν ανοίξει περισσότερες πόρτες απ’ ό,τι δύο χρόνια ακροάσεων και δουλειάς. Όφειλα την καριέρα μου σε εκείνον και στην Jacob Ford.

Για το σημερινό πάρτι είχε νοικιάσει μια τεράστια και όμορφη ταράτσα. Το αλκοόλ έρεε, ο ήλιος έλαμπε και οι μισοί καλεσμένοι μάς κοιτούσαν, διακριτικά ή όχι, ψιθυρίζοντας. Ο Τζόρνταν είχε δίκιο. Ήταν σίγουρο ότι κάποιοι ήθελαν να με σκοτώσουν.

Το μόντελινγκ είναι ανελέητη βιομηχανία. Η άνοδός μου στη δόξα τα τελευταία χρόνια, μαζί με τον αρραβώνα μου με έναν από τους πιο περιζήτητους εργένηδες της Νέας Υόρκης, δεν με έκαναν ιδιαίτερος συμπαθή σε πολλές συναδέλφους μου. Οι φίλοι ήταν λίγοι· και οι αληθινοί φίλοι ακόμα λιγότεροι.

Αυτή ήταν η κατάσταση, ωστόσο μερικές φορές στεναχωριόμουν για τη ζωή που θα μπορούσα να έχω ζήσει αν δεν ήμουν τόσο ορατή.

«Οχ, όχι». Ο Τζόρνταν συμμαζεύτηκε. «Κίνδυνος-θάνατος. Προετοιμάσου, διαφορετικά θα σε κάνει κομματάκια».

Η κρίση μελαγχολίας μου έσκασε σαν μια από τις μπουρμπουλήθρες στο ποτό μου. Κατέπνιξα το γέλιο μου και υπάκουσα στη συμβουλή του Τζόρνταν να προετοιμαστώ για το χτύπημα.

Η αήτητη Όρλα Φορντ δεν ήταν αστεία υπόθεση. Ενώ ο Τζόρνταν ήταν ο CEO της Jacob Ford, η γιαγιά του ήταν η μητριάρχισσα της οικογένειας και κατείχε το μεγαλύτερο μέρος των μετοχών. Διοικούσε την οικογένεια Φορντ από την έπαυλή της στο Ρόουντ Άιλαντ και η ικανότητά της να αναγκάζει το μισό Μανχάταν να κάνει ό,τι θέλει ενώ βρισκόταν τριακόσια χιλιόμετρα μακριά ήταν απόδειξη του πόσο ισχυρή ήταν.

«Είστε οι οικοδεσπότες αυτού του πάρτι; Σωστά;» είπε πλησιάζοντας. Η κομψή ογδοντατετράχρονη προκαλούσε τον θαυμασμό με το λουλουδάτο κοστούμι της και το σήμα κατατεθέν κολιέ της με διαμάντια και σμαράγδια, όμως από κοντά έμοιαζε εξαντλημένη. Τα μάγουλά της ήταν ρουφηγμένα και τα χέρια της έτρεμαν ελαφρά.

Παρόλα αυτά, στεκόταν ευθυτενής και περήφανη. Όσο περίμενε να της απαντήσουμε μας κοιτούσε με επικριτικό βλέμμα.

«Μάλιστα, γιαγιά» είπε ο Τζόρνταν και η διάθεση για διασκέδαση είχε εξαφανιστεί.

«Τότε γιατί χαχανίζετε εδώ στη γωνία σαν σχολιαρόπαιδα αντί να είστε οικοδεσπότες;» Η Όρλα πλατάγισε τη γλώσσα της αποδοκιμαστικά. «Ο Ντάντε με τη Βίβιαν Ρούσο είναι εδώ. Η Στέλα Αλόνσο είναι εδώ. Δικτυωθείτε. Είστε αρραβωνιασμένοι πια – θα έχετε πολύ χρόνο για τις μεταξύ σας δραστηριότητες αργότερα».

Ο γεμάτος νόημα τρόπος που είπε «δραστηριότητες» με έκανε να κοκκινίσω. Ο Τζόρνταν ακούμπησε το ποτό του σε έναν

παρακείμενο δίσκο και εξαφανίστηκε. Έκανα να τον ακολουθήσω, αλλά η γιαγιά του μου έπιασε το χέρι και με σταμάτησε.

«Όχι εσύ, καλή μου. Όχι ακόμα». Με κοίταξε με κριτική ματιά. «Είσαι πανέμορφη».

«Σας ευχαριστώ» είπα ικανοποιημένη. Η Όρλα δεν έκανε συχνά κομπλιμέντα, οπότε δεν εκλάμβανα την αποδοχή της επιπόλαια.

Φορούσα ένα αραχνοϋφαντο κοντό φόρεμα σε κίτρινο από τη συλλογή του καταστήματος. Τα μεταξένια μαλλιά μου κατέβαιναν στους ώμους μου σε χαλαρά κύματα και τα τακούνια μου, που αψηφούσαν τη βαρύτητα, με έκαναν πέντε εκατοστά πιο ψηλή από τον Τζόρνταν, που ήταν ήδη ένα και ογδόντα δύο. Είχαν κοστίσει ένα παράλογο ποσό, αλλά ήταν τόσο όμορφα, που δεν μπόρεσα να αντισταθώ.

Όλοι είχαν τις αδυναμίες τους· οι δικές μου ήταν τα παπούτσια και τα αρώματα. Επίσης, το πλέξιμο, αλλά ό,τι έπλεκα ήταν τόσο παραμορφωμένο, που δεν είχα πει σε κανέναν γι' αυτό το χόμπι.

«Ήθελα να σου μιλήσω γιατί δεν βλέπομαστε συχνά» είπε η Όρλα. «Γνωρίζω ότι με τον Τζόρνταν είστε αρραβωνιασμένοι εδώ και λίγο καιρό –δεκαέξι μήνες, νομίζω– αλλά εγώ...» κόμπιασε. Δυσκολευόταν να ανασάνει.

Πήγα να ελέγξω αν ήταν καλά, όμως συνήλθε αμέσως σαν να μη συνέβη τίποτα.

«Δεν είχα την ευκαιρία να σε καλωσορίσω κανονικά στην οικογένεια». Έπιασε το χέρι μου με το δικό της. «Για καιρό, πίστευα ότι ο Τζόρνταν δεν θα έβρισκε τη σωστή σύντροφο. Είναι ο μοναδικός εγγονός μου και... ανησυχούσα. Δεν είχε κάνει σχέση με καμία κοπέλα για περισσότερο από μερικές εβδομάδες. Ανησυχούσα ότι, όταν τελικά έφερνε κάποια σπίτι, θα ήταν καμιά τσουλά του δρόμου. Χαίρομαι πολύ που είσαι εσύ». Η Όρλα χαίδειψε το χέρι μου. «Είστε όμορφο ζευγάρι.

Το ξέρω ότι θα τον φροντίσεις». Ακουγόταν ειλικρινής αλλά και λίγο θλιμμένη.

Σκόπιμα αγνόησα τη λέξη «τσούλα» –στο κάτω κάτω, η γυναίκα είχε περάσει τα ογδόντα– και έκρυσπα το πόσο μπερδεμένη ένιωθα πίσω από ένα χαμόγελο.

Η Όρλα δεν ήταν συναισθηματικός άνθρωπος και με είχε ήδη υποδεχτεί στην οικογένεια στο πάρτι αρραβώνων πριν από τόσους μήνες. Μήπως το είχε ξεχάσει;

«Το εκτιμώ, Όρλα. Ήσουν τόσο καλή μαζί μου από την ημέρα που ανακοινώσαμε τον αρραβώνα μας. Είμαι, εμ, ενθουσιασμένη που θα γίνω μέλος της οικογένειας».

Ακόμα και αν πρόσεξε το τραύλισμά μου, δεν το ανέφερε. «Φυσικά, καλή μου. Έπρεπε να σ' το πω αυτοπροσώπως. Δεν μπορούσα να βασιστώ ότι θα το κάνει η κόρη μου. Το μόνο που ξέρει να κάνει είναι να ξοδεύει τα χρήματά μου και να βρίσκει απίστευτα φρικτούς εραστές». Έριξε μια πλάγια ματιά. «Α, η Μπάφι Ντάρλινγκτον. Συγγνώμη, αλλά πρέπει να χαιρετήσω».

Η Όρλα χάιδεψε ξανά το χέρι μου πριν φύγει.

Κόλλησα το βλέμμα μου στο άδειο σημείο, εκεί που στεκόταν. Τι σκατά μόλις συνέβη;

«Μοιάζεις σοκαρισμένη. Τι είπε; Μήπως σε επέπληξε που φοράς τακούνια και φαίνεσαι πιο ψηλή από εμένα;» Ο Τζόρνταν εμφανίστηκε από το πουθενά σαν φάντασμα, τώρα που η γιαγιά του είχε φύγει. Την αγαπούσε, αλλά και την έτρεμε. «Ξέρεις πόσο ιδιότροπη είναι με τα προσχήματα. Δεν είναι καλό η γυναίκα να είναι ψηλότερη από τον άνδρα και άλλα τέτοια».

«Είμαι ένα και εβδομήντα οκτώ με ίσια παπούτσια, οπότε δεν είναι και εύκολο» σχολίασα. «Όμως δεν ανέφερε τα τακούνια». Του έκανα μια περίληψη της συζήτησής μας. «Επίσης, δεν θέλω να σε τρομάξω, αλλά είναι καλά; Φαινόταν λιγάκι χλωμή και τα χέρια της έτρεμαν».

Ο Τζόρνταν συνοφρυώθηκε. «Είμαι σίγουρος ότι είναι καλά. Την προηγούμενη εβδομάδα είχε γρίπη. Αναρρώνει ακόμα. Φυσικά επέμεινε να πετάξει ως εδώ για το πάρτι. Λατρεύει κάθε ευκαιρία να περηφανευτεί για την εταιρεία και τον γάμο μας». Κατέβασε ακόμα ένα ποτήρι ούισκι. «Και, τώρα που το έφερε η κουβέντα, μην ξεχνάς ότι έχουμε δείπνο με τον Βουκ την Παρασκευή για να κανονίσουμε μερικά πράγματα σχετικά με τον γάμο. Έχω κλείσει τραπέζι στο καινούργιο γαλλικό μπιστρό στο Γουέστ Βίλατζ».

Ένωσα τη σαμπάνια να ξινίζει στο στομάχι μου.

Ο Βουκ Μάρκοβιτς ήταν ο πρώην συγκάτοικος του Τζόρνταν στο πανεπιστήμιο και ο κουμπάρος. Δεν τον γνώριζα καλά, αλλά οι πρότερες αλληλεπιδράσεις μας δεν ήταν και οι θερμότερες δυνατές. Στην πραγματικότητα, ήμουν σίγουρη ότι με απεχθανόταν.

Δεν είχα ιδέα για ποιο λόγο. Ήμουν πάντα φιλική και εγκάρδια μαζί του και δεν έδωσα ποτέ σημασία στις φήμες ότι ο ισχυρός CEO πιθανώς εμπλεκόταν σε πιο σκοτεινές επιχειρήσεις από το να διοικεί τη μεγαλύτερη εταιρεία οινοπνευματωδών ποτών στον κόσμο.

Ο Τζόρνταν ήταν ένας από τους καλύτερους τύπους που γνώριζα. Δεθήκαμε όταν εργαζόμουν για την καμπάνια της Jacob Ford και από τότε ήμασταν φίλοι. Δεν θα ζητούσε από κάποιον να γίνει κουμπάρος του αν δεν τα πήγαιναν καλά. Σωστά;

«Παρασκευή στο Βίλατζ. Εντάξει» είπα. «Με εκπλήσσει το γεγονός ότι δεν είναι εδώ σήμερα».

«Αλήθεια;» Ο Τζόρνταν ακουγόταν επιφυλακτικός. «Ο Βουκ σιχαίνεται τα πάρτι. Είμαι σίγουρος ότι πιστεύει ότι η κόλαση είναι ένα γκαλά με επίσημο ένδυμα και ζωντανή μουσική».

Έβαλα τα γέλια. «Δεν ξέρω. Έχει παρευρεθεί σε πολλά πάρτι φέτος. Αφού το ανέφεραν και στο *Mode de Vie* στο άρθρο που του αφιέρωσαν τον περασμένο μήνα».

«Είναι αλήθεια, αλλά δεν νομίζω ότι θα συνεχιστεί. Ο Βουκ κάνει ό,τι χρειάζεται για τη δουλειά και αυτό μόνο. Ένα κοκτέιλ πάρτι δεν εμπίπτει σε αυτή την κατηγορία». Ο Τζόρνταν έβρισε. «Σκατά. Η γιαγιά μου με κοιτάζει δολοφονικά πάλι. Πρέπει να βρω κάποιο “σημαντικό” πρόσωπο να μιλήσω πριν με μαχαιρώσει με τον παγοκόφτη. Μάλλον δεν πρέπει να μας δει τον έναν δίπλα στον άλλο για το υπόλοιπο του πάρτι, διαφορετικά θα μας κατηγορήσει ότι δεν είμαστε καλοί οικοδεσπότες».

«Μια από τα ίδια». Κάνουμε χειραψία σοβαροί πασχίζοντας να μη βάλουμε τα γέλια. «Καλή τύχη, στρατιώτη» λέω. «Αντί».

Ο Τζόρνταν απάντησε με έναν λακωνικό χαιρετισμό σηκώνοντας τα δύο δάχτυλα ψηλά. Εξαφανίστηκε στο πλήθος. Ήπια μια τελευταία γουλιά από το ποτό μου πριν πλησιάσω τη Στέλα Αλόνσο και τον άνδρα της.

Στη διαδρομή πέρασα μπροστά από την Όρλα. Τα λόγια της αντηχούσαν στο μυαλό μου.

Είστε όμορφο ζευγάρι. Το ξέρω ότι θα τον φροντίσεις.

Εκτιμούσα την ευαισθησία της. Πολλοί τη θεωρούσαν τρομαχτική –που μπορούσε να γίνει– όμως στις ιδιωτικές στιγμές ήταν πιο θερμή απ’ όσο της αναγνώριζαν.

Της ανταπέδωσα το χαμόγελο και αγνόησα τις ενοχές στα σωθικά μου.

Η έγκριση της Όρλα ήταν μεγάλο επίτευγμα, αλλά υποψιαζόμουν ότι θα ήταν λιγότερο καλοπροαίρετη αν γνώριζε την αλήθεια: ότι ο αρραβώνας μου με τον εγγονό της ήταν η απόλυτη απάτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ανιάτα

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΜΦΑΝΙΣΤΗΚΑ ΟΠΩΣ ΕΙΧΑ ΥΠΟΣΧΕΘΕΙ στο μπιστρό που είχε κάνει κράτηση ο Τζόρνταν. Το φαγητό ήταν νοστιμότατο, όμως είναι δύσκολο να απολαύσεις ακόμα κι ένα γεύμα που έχει λάβει αστέρι Μισελέν, όταν το άτομο απέναντί σου σε μισεί.

Φυσικά δεν το είπε, αλλά ένιωθα την έχθρα του να έρχεται σε κύματα. Χρειάστηκε όλη η δύναμη της θέλησής μου για να μη μορφάσω όταν με κοιτούσε.

Ήπια μια γουλιά νερό και προσπάθησα να αποφύγω την οπτική επαφή ενώ ο Τζόρνταν μιλούσε για τον γάμο μας.

«Εξασφαλίσουμε το κάστρο στην Ιρλανδία, ευγενική παραχώρηση του Κίλιαν Κατράκη» είπε, αγνοώντας την ένταση που υπόβοσκε στο τραπέζι. «Επτακόσιοι καλεσμένοι. Πέντε μέρες στην εξοχή. Και μετά η αιθιοπική τελετή στις ΗΠΑ. Θα είναι ο

γάμος της χρονιάς και είμαστε ενθουσιασμένοι. Δεν είμαστε, γλυκιά μου;»

«Απολύτως». Χαμογέλασα.

Η ιδέα να περάσω μια εβδομάδα με επτακόσιους ανθρώπους που μόλις γνώριζα με έκανε να θέλω να κρυφτώ. Για να μην υπολογίσω τους εκατοντάδες καλεσμένους που οι γονείς μου θα είχαν στη δεξίωση που εκείνοι διοργάνωναν στην Ουάσινγκτον.

Παρόλα αυτά, έπρεπε να παίζω τον ρόλο της ενθουσιασμένης αρραβωνιαστικιάς. Ήταν μέρος της συμφωνίας μας. Ο Τζόρνταν χρειαζόταν σύζυγο για να εξασφαλίσει την κληρονομιά του· εγώ χρήματα για να απελευθερωθώ από το συμβόλαιο που μου έτρωγε τη ζωή και είχα υπογράψει όταν ήμουν νεότερη, για να βοηθήσω την οικογένειά μου.

Πέντε εκατομμύρια δολάρια προκαταβολή, για πέντε χρόνια από τη ζωή μου, και ακόμα πέντε μόλις κληρονομούσε ο Τζόρνταν. Ήταν μια αμοιβαία ευεργετική συμφωνία.

Τότε γιατί ένιωθα άβολα κάθε φορά που σκεφτόμουν την τελετή;

«Σχεδόν όλοι στη λίστα καλεσμένων έχουν επιβεβαιώσει ότι θα παρευρεθούν». Η φωνή του ακούστηκε μέσα στο πανδαιμόνιο του εστιατορίου. «Σε ευχαριστώ που ανέλαβες το μπάτσελορ. Ξέρω ότι... δεν συμπαθείς τα πάρτι».

Σιγή.

Πάντα επικρατούσε σιγή.

Τελικά τόλμησα να κοιτάξω απέναντί μου στο τραπέζι, όπου ο κουμπάρος του ορθωνόταν σαν ένα ακίνητο βουνό από μυσ και ουλές.

Ο Βουκ Μάρκοβιτς.

Ο CEO της Markovic Holdings, πρόεδρος της λέσχης Βαλχάλα και κατά πάσα πιθανότητα ο πιο τρομαχτικός άνθρωπος που γνώρισα ποτέ.

Με ύψος ένα ενενήντα πέντε, ήταν απόλυτα επιβλητικός ακόμα κι όταν καθόταν. Το αυστηρό στόμα του και η άγρια ουλή που διχοτομούσε το ολέθριο πρόσωπό του του έδιναν έναν αέρα ήρεμου κινδύνου, αλλά αυτό που με έκανε να ανατριχιάζω ήταν το βλέμμα του.

Παγωμένο. Απαθές. Τόσο ανοιχτό μπλε, που έμοιαζε με λευκό.

Συναντήθηκε με το δικό μου για μια στιγμή, πριν το στρέψει ξανά στον Τζόρνταν και απαντήσει με μερικές κοφτές κινήσεις των χεριών του.

Είχα μάθει την αμερικανική νοηματική γλώσσα στο λύκειο, αφότου η θεία μου έχασε την ακοή της, οπότε καταλάβαινα τέλεια τον Βουκ.

Είμαι ο κουμπάρος σου. Αυτή είναι η δουλειά μου.

Δεν ήταν και η πιο ενθουσιώδης απάντηση, αλλά δεν μπορούσα να φανταστώ τον Βουκ να εκφράζει τον ενθουσιασμό του για τίποτα στον κόσμο. Ο τύπος ήταν φτιαγμένος από πάγο.

«Το ξέρω, όμως και πάλι» είπε ο Τζόρνταν. «Το εκτιμώ. Εμείς το εκτιμούμε».

Έσφιξε το χέρι μου και εγώ χαμογέλασα προσποιητά.

Τίποτα καινούργιο εδώ, παιδιά. Είμαστε ένα ακόμα ζευγάρι που ετοιμάζεται να παντρευτεί και είμαστε βαθιά ερωτευμένοι μεταξύ μας. Προφανώς.

Ένας μυσ τοίτωσε στο πιγούνι του Βουκ.

Με κοίταξε ξανά και πάσχισα να μην ανατριχιάσω, ξανά.

Δεν είχαμε πει τίποτα σε κανέναν για τη συμφωνία μας. Δεν το ρισκάρουμε. Παίζουνταν εκατομμύρια δολάρια από την ικανότητά μας να πουλήσουμε τη σχέση μας· και όσο κι αν μιλούσα να κρατάω μυστικά από την οικογένειά μου, χρειαζόμουν τα χρήματα.

Όμως μερικές φορές ο Βουκ μάς κοιτούσε σαν να...

Ο ήχος κλήσης με έβγαλε από τις σκέψεις μου.

Ο Τζόρνταν κατούφιασε. «Συγγνώμη, αλλά πρέπει να απαντήσω». Απέσυρε το χέρι του από το δικό μου και σηκώθηκε όρθιος. «Επιστρέφω αμέσως. Δεν θα φάω γλυκό αν ρωτήσει το γκαρσόνι, εντάξει, μωρό μου;»

«Ναι, εντάξει». Ήλπιζα η απάντησή μου να ακουγόταν φυσική και όχι βεβιασμένη. Αν και κουβεντιάσαμε άνετα όταν ήμασταν μεταξύ μας, η ανάγκη μας να πείσουμε τους άλλους ότι ήμασταν ευτυχισμένοι επιβάρυνε τις αλληλεπιδράσεις μας όταν βρισκόμασταν με άλλους ανθρώπους.

Μόλις έφυγε ο Τζόρνταν, επικράτησε ξανά σιωπή μεταξύ μας.

«Οπότε» είπα χαρωπά και ευχήθηκα, για ακόμα μια φορά, να είχε επιλέξει ο Τζόρνταν κάποιον λιγότερο τρομαχτικό για κουμπάρο του. «Τι έχεις σχεδιάσει για το μπάτσελορ; Πόκερ; Χορούς της κοιλιάς; Να είσαι ειλικρινής. Δεν θα προβληθώ».

Δεν ήθελα να μιλήσω για τον γάμο, αλλά δεν κατάφερα να σκεφτώ τι άλλο θα μπορούσαμε να είχαμε κοινό.

Ο Βουκ με παρατηρούσε παγωμένα. Με το ένα χέρι του κρατούσε το ποτήρι του, ενώ το άλλο το είχε ακουμπήσει στο τραπέζι. Δεν είχε εμπλακεί σε συζήτηση μαζί μου από την ημέρα που γνωριστήκαμε, πάνω από έναν χρόνο πριν. Αμφέβαλλα ότι θα ξεκινούσε απόψε.

Εντάξει λοιπόν. Μάλλον ούτε κι εκείνος ήθελε να κουβεντιάσει για τον γάμο.

Συγκράτησα έναν αναστεναγμό και έφαγα ενθουσιασμένη τη σαλάτα μου.

Είχα μόλις καταπιεί την μπουκιά μου όταν μια οικογένεια τριών ατόμων πέρασε από το τραπέζι μας. Η κόρη, που έμοιαζε να είναι επτά ή οκτώ, σταμάτησε και κοίταξε με το στόμα ανοιχτό τον Βουκ.

«Μαμά, μπαμπά, κοιτάζτε το πρόσωπό του». Ο ψίθυρός της δεν ήταν καν ψίθυρος, αφού στεκόταν μισό μέτρο μακριά. «Γιατί είναι έτσι;»

«Μην κοιτάς» τη μάλωσε ο πατέρας της. «Είναι αγένεια».

«Μα αυτές οι ουλές! Είναι αηδία».

«Έμιλι!» η μητέρα κοίταξε την κόρη της πριν ρίξει ένα ντροπιασμένο βλέμμα προς το μέρος μας. «Λυπάμαι πολύ. Είναι...» Ένα θορυβώδες γέλιο από ένα παρακείμενο τραπέζι κάλυψε την απολογία της.

Πήρε το κοριτσάκι από τους ώμους και το οδήγησε έξω από το εστιατόριο. Ο πατέρας τις ακολούθησε, κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να μην κοιτάζει τον Βουκ.

Παγωμένο μέταλλο έτρωγε το δέρμα της παλάμης μου. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο δυνατά έσφιγγα το πιρούνι μου και έπρεπε να πιάσω το χέρι μου να ανοίξει.

Ο Βουκ, από την άλλη, δεν είχε κουνηθεί χλαιοστό. Αν δεν έσφιγγε με τόση δύναμη τα χείλη του, θα πίστευα ότι δεν είχε ακούσει καν το κορίτσι.

Πόσο συχνά τον κοιτούσαν και ψιθύριζαν απροκάλυπτα, για να συμπεριφέρεται τόσο αδιάφορα;

Η ενόχληση που είχα μόλις νιώσει έγινε συμπόνια. Δεν ήμουν σίγουρη αν έπρεπε να συζητήσω αυτό που μόλις συνέβη, οπότε άφησα τη σιωπή να απλωθεί όσο σκεφτόμουν τι να πω.

Πέρα από την ουλή στο πρόσωπό του, ο Βουκ είχε και σημάδια από εγκαύματα στον λαιμό του. Προεξείχαν από τη λαιμόκοψη του πουκαμίσου του και, αν και δεν ήταν τόσο εμφανή, αρκούσαν για να κάνουν τον μέσο άνθρωπο να κοιτάξει δυο φορές.

Όμως το κοριτσάκι είχε άδικο. Δεν ήταν αηδία· απλώς ήταν κομμάτι του. Μερικοί άνθρωποι έχουν φακίδες και ελιές· εκείνος είχε ουλές.

Ο Βουκ έσφιξε κι άλλο τα χείλη του. *Αν η εμφάνισή μου σε ενοχλεί τόσο πολύ, μπορούμε να τελειώσουμε νωρίτερα το δείπνο.* Οι κινήσεις του ήταν τόσο αιχμηρές, που θα μπορούσαν να κόψουν γυαλί. *Δεν θέλουμε να χάσεις την όρεξή σου.*

Αίμα έτρεξε με δύναμη στο πρόσωπό μου. Ήθελα να ανοίξει η γη να με καταπιεί που με έπιασε να τον κοιτάζω –ό,τι είχε κάνει το κοριτσάκι– όμως οι εικασίες του για τον χαρακτήρα μου με θύμωσαν.

Πίστευε ότι ήμουν τόσο αγενής και κενή, που θα έκρινα την εξωτερική του εμφάνιση ενώ τρώγαμε;

«Δεν σε κοιτούσα λόγω της εμφάνισής σου» είπα. «Κάθεσαι απέναντί μου. Είναι φυσικό να σε κοιτάζω. Δεν σκεφτόμουν καν εσένα».

Ήταν ένα απροκάλυπτο ψέμα, όμως δεν σκόπευα να μοιραστώ τις πραγματικές σκέψεις μου μαζί του. Είχα ένα προαίσθημα ότι σιχαινόταν τη συμπόνια περισσότερο από την αγένεια.

Ο Βουκ ανασήκωσε το φρύδι του μια σταλιά.

«Δεν σε σκεφτόμουν». Τέντωσα το πιγούνι μου. «Σκεφτόμουν την... Ιρλανδία. Και πόσο με ενθουσιάζει να την επισκεφθώ».

Δεν φαινόταν να εντυπωσιάζεται. *Έχεις ξαναπάει στην Ιρλανδία.*

Αυτή τη φορά ήταν τα δικά μου φρύδια που ανασηκώθηκαν. «Πώς το ξέρεις;»

Είχα σπουδάσει ένα καλοκαίρι στο Δουβλίνο, πριν με βρει ο ανιχνευτής ταλέντων και παρατήσω το Χάουαρντ για να γίνω μοντέλο πλήρους απασχόλησης. Δεν ήταν μυστικό, αλλά δεν ήταν και ευρέως γνωστό.

Επικράτησε μια σύντομη σιωπή. *Ο Τζόρνταν μού το είπε.*

Συνοφρυώθηκα. Δεν θυμάμαι να το είχα αναφέρει στον Τζόρνταν, αλλά μπορεί και να έσφαλλα. Τον τελευταίο ενάμι-

ση χρόνο ήταν όλα τόσο θολά, ώστε μόλις που θυμάμαι πώς ήταν η ζωή μου πριν συμφωνήσω να κάνω τον λευκό γάμο με τον Τζόρνταν.

Ο αρραβώνας είχε κρατήσει πολύ, όμως παντρευόμουν τον κληρονόμο της Jacob Ford. Όλοι περίμεναν έναν πολυτελή γάμο και αυτοί οι γάμοι χρειάζονταν χρόνο για να οργανωθούν.

Η τελετή είχε οριστεί για τον Φεβρουάριο, έξι μήνες από τώρα. Μετά, θα λάμβανα τα πέντε εκατομμύρια δολάρια κι έτσι μπορούσα να αφήσω τον ατζέντη μου.

Είχαν ήδη πάρει πολλά από τα χρήματα και από την ψυχή μου· αν έχανα κι άλλα κομμάτια του εαυτού μου, δεν θα μου έμενε τίποτα.

«Θα έρθεις με κάποια στον γάμο;» ρώτησα τον Βουκ.

Παρά το δημόσιο προφίλ του ως CEO, ήταν άκρως ιδιωτικός.

Ήξερα ότι είχε γεννηθεί στη Σερβία και ότι η οικογένειά του είχε μετακομίσει στις ΗΠΑ όταν ήταν δέκα. Είχε σπουδάσει χημικός μηχανικός στο πανεπιστήμιο, όπου γνώρισε τον Τζόρνταν, και οι δυο τους ήταν συγκατόικοι τα δύο τελευταία χρόνια στο Θέιερ.

Μερικοί τον αποκαλούσαν «ο Σέρβος» γιατί λέγεται ότι σιχαινόταν να τον φωνάζουν με το αληθινό του όνομα, όμως υποψιαζόμουν ότι αυτό ήταν απλώς μια φήμη. Ο Τζόρνταν πάντα τον φώναζε Βουκ και ποτέ δεν είχε πει κουβέντα.

Μόνο αυτό γνώριζα.

Δεν υπήρχε καμία πληροφορία για την προσωπική ζωή του Βουκ στο διαδίκτυο. Παραδόξως ήμουν περιέργη για τις συνήθειές του στις σχέσεις.

Ποτέ δεν τον είχα δει δημοσίως με κοπέλα, όμως ήταν πλούσιος, εργένης και ισχυρός – η Αγία Τριάδα για τον μισό πληθυσμό των γυναικών του Μανχάταν. Πρέπει να έβγαине με κάποια, ακόμα και χαλαρά.

Ένα αδιόρατο συναίσθημα τρεμόπαιξε στο πρόσωπό του.
Ίσως.

«Αυτό δεν είναι απάντηση».

Αν είχα άλλη απάντηση, θα την έλεγα.

Τον αγριοκοίταξα. «Σε φτιάχνει να είσαι δύσκολος ή μήπως σου βγαίνει με φυσικό τρόπο;»

Και τα δύο.

Μου ξέφυγε ένα μικρό μουγκρητό εκνευρισμού.

Το στόμα του Βουκ έκανε έναν σπασμό. Από οποιονδήποτε άλλο, θα μπορούσε να θεωρηθεί χαμογελάκι, όμως η ιδέα ότι ο Βουκ Μάρκοβιτς χαμογελούσε ήταν τόσο παράλογη, που ήμουν σίγουρη ότι το φανταζόμουν.

«Εγώ...»

Μια πνοή αέρα διέκοψε αυτό που ήμουν σίγουρη ότι δεν επρόκειτο να είναι κάποια εξυπνάδα από την πλευρά μου.

«Συγγνώμη». Ο Τζόρνταν ακουγόταν λαχανιασμένος. Βολεύτηκε ξανά στην καρέκλα του. Είχα εστιάσει τόσο στη συζήτηση με τον Βουκ, που δεν είχα προσέξει ότι πλησίαζε. «Το τηλεφώνημα διήρκεσε περισσότερο απ' όσο περίμενα».

«Όλα καλά;» ρώτησα.

Ήταν συνοφρυωμένος και τα περιποιημένα μαλλιά του τώρα πετούσαν σαν να τα είχε ανακατέψει.

«Όχι ιδιαίτερα» είπε με σφιγμένη φωνή. «Η γιαγιά μου. Είχες δίκιο. Δεν... είναι καλά. Πρέπει να πάω στο Ρόουντ Άιλαντ αύριο για να τη δω».

Η Όρλα είχε επιστρέψει στην έπαυλή της στο Νιούπορτ μετά το πάρτι.

«Τι εννοείς δεν είναι καλά;» ρώτησα ανήσυχη.

«Δεν είμαι σίγουρος. Η βοηθός της μου είπε απλώς ότι πρέπει να πάω για να τη δω ΑΜΕΣΑ».

Αυτό δεν μπορεί να ήταν καλό.

Σίγουρα δεν ήταν κάτι καλό.

Δαγκώθηκα. Δεν είχα στενή σχέση με την οικογένεια του Τζόρνταν, όμως δεν ήθελα να τους συμβεί κάτι.

Εκείνη ήταν η αιτία της συμφωνίας μας. Η Όρλα είχε βαρεθεί να περιμένει το μονάκριβο εγγόνι της να κατασταλάξει και είχε δώσει πέρσι τελεσίγραφο στον Τζόρνταν: να παντρευτεί τους επόμενους είκοσι τέσσερις μήνες και να *παρμείνει* παντρεμένος για τουλάχιστον πέντε χρόνια, διαφορετικά θα δώριζε την οικογενειακή περιουσία σε φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Και τα εκατόν είκοσι εκατομμύρια δολάρια.

Περιττό να πω ότι ο Τζόρνταν με προσέγγισε λίγες μέρες αργότερα, δέχτηκα την πρότασή του και εδώ είμαστε.

Πρέπει να πάω στο Ρόουντ Άιλαντ αύριο για να τη δω.

Τότε συνειδητοποίησα τι είπε. «Αν πρέπει να φύγεις αύριο, αυτό σημαίνει...»

«Ότι δεν μπορώ να είμαι εδώ για τη δοκιμή της τούρτας» είπε απολογητικά. «Λυπάμαι πολύ. Το ξέρω πόσο δυσκολετήκαμε να κλείσουμε αυτό το ραντεβού».

Είχαμε προγραμματίσει να πετάξουμε ως την Καλιφόρνια για να συναντήσουμε τον Σάμι Γιου, του οποίου οι γαμήλιες τούρτες είχαν γίνει σύμβολο κύρους για όσους ήξεραν. Νύφες σε όλη τη χώρα περίμεναν μήνες για να κλείσουν ραντεβού. Ζευγάρια κανόνιζαν ταξίδια στο Σαν Φρανσίσκο μόνο και μόνο για να τον συναντήσουν.

«Όχι. Δεν πειράζει». Κούνησα το κεφάλι μου. «Θα αλλάξουμε το ραντεβού. Η οικογένειά σου είναι πιο σημαντική».

«Αμφιβάλλω αν θα βρούμε ραντεβού πριν τον γάμο. Μόλις που προλαβαίνουμε. Και η μητέρα μου θα πάθει κρίση αν δεν έχουμε τούρτα από τον Σάμι Γιου στη δεξίωση». Ο Τζόρνταν έτριψε το πρόσωπό του. «Η μαλακία είναι ότι θέλει εκείνη να πάει με το τζετ στο Ρόουντ Άιλαντ, οπότε δεν μπορείς να το χρησιμοποιήσεις για να πας στην Καλιφόρνια. Και δεν

θέλω να πας μόνη σου στη δοκιμή. Αν...» Το βλέμμα του γλίστρησε στην άλλη άκρη του τραπεζιού.

Με έπιασε τρόμος. Όχι.

«Βουκ, το ξέρω ότι ζητάω πολλά, όμως θα σε πείραζε να πας την Αγιάνα στο Σαν Φρανσίσκο αύριο;» Η φωνή του Τζόρνταν ακούστηκε σαν ικεσία. «Το τζετ σου είναι στη Νέα Υόρκη, σωστά; Μόνο για το Σαββατοκύριακο. Θα σου χρωστάω».

Τόλμησα να κοιτάξω τον Βουκ.

Η υπόνοια θέρμης που είχε δείξει λίγο νωρίτερα είχε εξαφανιστεί. Έμοιαζε με πέτρινο άγαλμα, το στόμα του μια βλοσυρή γραμμή, ενώ κοιτούσε τον Τζόρνταν σαν να του είχε ζητήσει να βγάλει τη σάρκα του και να την κάνει χαλί για να πατήσω.

Εντάξει. Άουτς. Το ήξερα ότι δεν με συμπαθούσε, όμως δεν ήταν ανάγκη να δείχνει τόσο τρομοκρατημένος με την προοπτική να ταξιδέψει μαζί μου.

«Σε παρακαλώ. Δεν εμπιστεύομαι κανέναν άλλον να πάει με την Αγιάνα και την ξέρεις τη μαμά μου» είπε ο Τζόρνταν. «Θα μου τα πρήξει αν δεν έχουμε αυτή την καταραμένη τούρτα».

Μπορεί να πάρει το τζετ. Ο Βουκ δεν με κοίταξε. *Δεν χρειάζεται να πάω μαζί της.*

Θύμωσα. Ενώ εκτιμούσα την προσφορά για το τζετ (περίπου), δεν εκτιμούσα ότι μιλούσε για εμένα σαν να μην ήμουν παρούσα.

«Δεν χρειάζομαι τζετ» είπα. «Θα κλείσω μια πτήση σαν κανονικός άνθρωπος».

«Είναι ταλαιπωρία» διαφώνησε ο Τζόρνταν. «Πρέπει να έχεις επιστρέψει τη Δευτέρα το πρωί. Ακυρώνονται διαρκώς πτήσεις τον τελευταίο καιρό εξαιτίας αυτού του προβλήματος με τους υπολογιστές». Στράφηκε ξανά στον Βουκ. «Δύο μέ-

*Έχει όσα όσα επιθυμεί...
εκτός από εκείνη.*

Επικίνδυνος. Πανίσχυρος. Μοναχικός.

Είναι γνωστό ότι ο Βουκ Μάρκοβιτς αποφεύγει τις κοινωνικές συναναστροφές. Ο δισεκατομμυριούχος με το σημαδεμένο πρόσωπο μιλάει σπάνια και δεν ενδιαφέρεται παρά μόνο για τον μικρό αλλά έμπιστο κύκλο επαφών του.

Η μόνη εξαίρεση; Εκείνη. Είναι η πεντάμορφη και αυτός το τέρας. Είναι το αντικείμενο του πόθου του. Την είδε πρώτος. Τη θέλησε πρώτος. Όμως τώρα, έχει αρραβωνιαστεί τον πιο παλιό του φίλο. Και όσο ο γάμος τους πλησιάζει, τόσο εκείνος δικάζεται ανάμεσα στην αφοσίωση και τον πόθο. Θα μπορούσε να είναι δική του... και θα τα ρισκάρει όλα για να την αποκτήσει.

Όμορφη. Επιτυχημένη. Λαμπερή.

Για τον κόσμο, η Αγιάνα Κιντάνε ζει την τέλεια ζωή. Η καριέρα της έχει εκτοξευθεί, και είναι αρραβωνιασμένη με έναν από τους πιο περιζήτητους εργένηδες στη Νέα Υόρκη. Όμως αυτό που δεν γνωρίζουν είναι ότι ο αρραβώνας τους δεν είναι παρά μια επαγγελματική συμφωνία. Μετά τον γάμο τους, εκείνος θα πάρει την κληρονομιά του και εκείνη τα χρήματα που χρειάζεται για να φύγει από το πρακτορείο μόδας που την εκμεταλλεύεται.

Δεν ήταν δύσκολο να προσποιηθούν ότι είναι ζευγάρι, ώσπου η Αγιάνα ερωτεύεται τον αινιγματικό κουμπάρο τους. Ξέρει ότι πρέπει να μείνει μακριά του, όμως όταν ο γάμος της βυθίζεται στο χάος, μόνο εκείνος την κάνει να νιώθει ασφαλής... Όσπου το παρελθόν του αρχίζει να απειλεί ό,τι αγαπούν.